

Thân gửi các bạn một câu chuyện cảm động ...

Dẫu biết là chị sẽ không bao giờ có thể đọc hiểu những dòng này, nhưng tôi vẫn mong chị biết rằng tôi đã làm đúng như lời chị nhắn : chuyển giao món quà của chị đến tất cả mọi người nhân mùa lễ Giáng sinh

Cám ơn chị Amy - người con gái da đen có tấm lòng vàng ...

Hoàng Thanh/Viễn Đông

Mùa Giáng Sinh: Món quà con dâng Chúa

(Thân tặng chị Amy - người con gái da đen có tấm lòng vàng)

*Chị Amy Mai bên cây thánh giá
– ảnh: Hoàng Thanh/Viễn Đông.*

Bước vào tiệm food to go, tôi thoáng thấy một phụ nữ da đen - mà tôi nghĩ ngay là người Mỹ đen hay Phi Châu, đứng trước quầy thức ăn dường như đang lựa chọn. Như thường lệ, tôi đứng đợi tới phiên mình. Bỗng dưng nghe chị này nói rất rõ ràng bằng tiếng Việt: “Bán cho tui một phần cơm chiên nhỏ”, làm tôi ngạc nhiên quay lại nhìn, vì không ngờ chị ta nói tiếng Việt rành thế. Da chị này rất đen, đúng điệu là dân lai Mỹ đen chính hiệu. Khi tôi ra bàn ngồi ăn, chị ấy bước đến rụt rè chỉ vào chiếc ghế bên cạnh tôi và hỏi: “Tui ngồi đây được không?”. Tôi gật đầu.

Trời Cali vào đông lạnh lạnh, ngồi gắp từng đũa mì Nam Vang nóng mà tôi nghe âm cả lòng. Đang múc muỗng nước lèo thì chị da đen lên tiếng: “Trời lạnh quá, ăn cái này ngon lắm mà không chắc bụng”. Tôi quay sang nhìn thì bắt gặp chị ấy vừa đưa tay chỉ chỉ vào tô mì tôi đang ăn, vừa nói với ánh mắt có vẻ thèm thuồng. Chị nói với cái giọng chân chất rất nhà quê: “Com chiên nó hồng ngon bằng, nhưng nó chắc cái bụng, tui mới kiêng đồ nặng nỏi”.

Thấy ái ngại, tôi nói ngay: “Chị ăn không? Tôi kêu tặng chị một tô”. Chị ấy lắc đầu: “Giờ ăn hồng kịp đâu, trễ xe bus là cả tiếng nữa mới có chuyến sau”. Tôi hỏi: “Chị làm gì mà phải kiêng nặng?”. Chị đáp: “Tui lau chùi cầu tiêu, lau sàn nhà, chùi rửa hết tất cả phòng, sắp xếp đồ đạc lại ngay ngắn, kiêng bàn ghế, nhiều bàn ghế nặng lắm, cái gì tui cũng làm hết đó, để mười giờ người ta vô thì mọi thứ phải sạch sẽ đâu vô đó”. Rồi chị tiếp, “Tui ở xa, nên 7 giờ phải dậy rồi, đi xe bus tới đây thì phải đổi xe bus khác mới tới. Nhưng đòi quá nên tui phải xuống mua đồ ăn cho no bụng cái đã, rồi mới đón xe bus đi tiếp đến chỗ làm”.

Tôi cứ nghĩ chắc chị này đi làm thêm overtime ngày cuối tuần, nên tôi nói: “Chị làm thêm cuối tuần vậy, họ trả chị khá không?”. Chị nói ngay: “Tui đâu có lãnh lương, làm cho nhà thờ mà, cái này là tui tự nguyện làm, tui làm là cho Chúa, mà tui làm nhiều năm nay rồi...”. Vừa thấy tôi nghiệp cho chị, tôi vừa thâm khâm phục chị đã có can đảm mà đứng chờ hai chuyến xe bus từ 7 giờ sáng, ngày Chủ Nhật - là lúc mà ai nấy đều đang ngon giấc với khí trời rất lạnh ở bên ngoài. Chị không những đã làm được điều phi thường đó, không có lương, một cách vui vẻ, mà lại từ nhiều năm qua...

Bỗng dưng tôi muốn làm quen: “Chị tên gì? Mà tại sao chị lại tự nguyện làm công việc này từ bao lâu nay, nhà thờ không có người nào phụ chị sao?”. Thấy có người quan tâm, chị có vẻ xúc động, nổi xúc động mà tôi linh cảm như của một con người thường bị hắt hủi bỏ rơi. Chị nói nhỏ lại: “Tui tên Amy, là tên Mỹ đó, còn tên Việt Nam, tui không thích nó...”. “Chị có tên Việt Nam?”. “Ừ, mà tui ghét nó lắm...”. Tôi ngạc nhiên: “Tại sao chị lại ghét tên mình?”. Chị đen im lặng, và rồi chị kể, bằng cái giọng quê mùa mộc mạc....

*** Tuổi thơ đen...**

“Khi Má sinh ra tui thì mọi người ai cũng đã ghét tui rồi. Chỉ vì tui ra đời dưới ngôi sao xấu, bởi vì cái màu da đen đúa không sao che giấu được của tui. Tui đâu có quyền được chọn màu da gì để sinh ra, cả Má tui cũng không chọn được cho tui.

Nhà tui nghèo lắm, ở ven bờ một con sông. Gia đình tui gồm có sáu người: Má và 5 chị em, chị Hai, chị Ba, chị Tư, tui, rồi đến em trai Út. Má chị và em trai là da vàng, chỉ có tui là đen thui thối. Nhà tui nghèo mạt rệp, cả căn nhà dột nát, không có cả cái bàn hay cái giường, cái ghế. Một mình Má đi mò ốc cả ngày để bán lấy tiền mua đồ ăn cho 6 miệng ăn.

Mới ba, bốn tuổi là tui con nít đã ghét tui. Tui tên Tí, họ Mai là họ của Má, vì Ba bỏ Má từ khi Má mới có bầu tui. Tui con nít cả đám cứ đi theo sau tui hát nhạo là: 'Cút về Mỹ đi con Tí đen'. Có đứa còn lấy que tre vít cút chim, cút gà rồi kêu cả bọn xúm lại đê tui xuống, trét vô miệng tui, tới khi nào tui lay, tui khóc thì tui nó mới tha.

Năm 6 tuổi, Má cho tui với mấy chị đi học trường làng, nhưng tui học trò khinh ghét tui lắm. Có lần tui nó hè hội đồng tống một đồng cút gà vô miệng, tui không chống cự được nên nuốt vô cổ họng, nghe thúi ình và chua loét. Tui ọ ẹ ra, tui nó bóc nhét vô lại. Tui vùng vẫy, la hét. Thấy tui khóc dữ quá, mấy chị và em trai xúm lại bình, thì tui nó đánh mấy chị, vừa đánh tui nó vừa chửi: 'Đồ Mỹ đen không cha cút về nước đen mà sống'. Lần đó tui chạy về khóc với Má sưng cả mắt. Má cứ im lặng và rồi bà cho tui nghỉ học luôn.

Nhiều lúc tui thèm được đi học, thèm được chơi chung, bất cứ trò chơi nào với chúng bạn, vậy mà đứa nào cũng chê là tui đen, tui dơ, tui thúi... hổng ai thèm chơi. Tui tủi thân lắm nên hỏi Má. Má bảo là Ba bỏ Má từ lúc tui chưa sinh ra nữa. Tui ức lắm, hỏi lại: 'Thế Ba tên gì? Sao Má không đi tìm?'. Má im lặng, rồi Má khóc. Tui thương Má quá, và tui ghét Ba lắm. Tui thề sẽ có một ngày tui tìm gặp Ba và hỏi Ba cho ra lẽ". Tui im lặng. Chị đen tiếp: "Tại Ba mà giờ này tui vẫn chưa biết đọc, biết viết. Người ta nói là tui mù chữ. Mắt tui sáng mà, tui thấy đường, nhìn tờ báo thì tui chỉ thấy hình, chứ không biết đọc.

Một hôm Má tui nói là: 'Tí đen ơi, đúng là Trời thương Má con mình, mình sắp hết khổ rồi...'. Thì ra là chính phủ nước của Ba tui (chính phủ Mỹ) cho nhà tui đi theo diện con đen (con lai). Má và tui mừng hơn bất được vàng.

Lúc vô phòng vấn, tui run quá nên cứ khóc, mà tay chân thì lạnh ngắt. Tui cứ sợ ông Bill - tên ông hỏi chuyện Má tui, mà thấy tui đen, tui xấu, tui hôi, tui dơ... ông không cho đi thì tui phải ở đây suốt đời tui khổ lắm.

Má tui cũng khóc, năn nỉ cô thông dịch xin ông Bill cho đi Mỹ. Lúc đó tui nghe ai cũng nói ở Mỹ sướng lắm, con nít được đi học, dù mình đen cũng không ai

đánh mình, không ai nhét cút vô miệng mình... Khi đó chị Hai và chị Ba có chồng rồi, còn chị Tư và em trai thì chưa. Má định nếu được đi Mỹ rồi thì Má sẽ nhờ người làm đơn xin chính phủ cho chị Tư và em tui đi sau.

Đêm trước hôm phỏng vấn, Má lo quá không ngủ được, mấy mẹ con cứ ngồi ôm nhau khóc cả đêm. Với gia đình tui, thì nước Mỹ là thiên đàng, chỉ tới Mỹ thì chúng tui mới hết khổ. Khi ông Bill biết rằng chị Tư và em trai còn độc thân, ông nói: ‘Chiến tranh đã làm cho Bà và các con cực khổ, nên nay vì nhân đạo, chúng tôi cho Bà, cô con gái lai và cả hai người con độc thân cùng đi, để qua Mỹ đùm bọc nhau mà sống’. Cả nhà tui khóc, vì mừng quá, đến nỗi quên cả nói lời cảm ơn ông Bill...”.

*** Bước rẽ ngoặt cuộc đời...**

“Đặt chân đến ‘thiên đàng’ Virginia, bốn Má con tui không biết một chữ tiếng Anh, nói không được câu nào, mà đọc cũng rặn không ra, còn viết thì một chữ bẻ đôi cũng không biết. Một người quen cùng làng ngày xưa nhận ra Má, nên giúp tìm dùm cho chúng tôi thuê một căn apartment nhỏ xíu một phòng ngủ để cả nhà ở chung.

Cả nhà tui đi làm đủ thứ nghề nặng nhọc để đắp đổi qua ngày. Tui còn nhớ lần thi vô quốc tịch, tui lo quá chùng, cứ học thuộc lòng những câu hỏi như con vẹt, vì tui có đọc và hiểu được chữ nào đâu. Có một chị người Việt đọc cho tui nghe các câu hỏi rồi biểu tui học cho thuộc, hễ người ta hỏi câu nào thì trả lời y như đã thuộc. Vậy mà may mắn ghê, tui đậu.

Khi họ hỏi tui muốn có tên Mỹ không, hay vẫn muốn giữ cái tên Việt Nam là Tí Mai, thì tui khóc. Không biết nói tiếng, tui nhờ cô thông dịch nói dùm với ông là ‘Tui ghét lắm cái tên Tí đen, vì nó đen như màu da tui, đen như tuổi thơ nghèo hèn của tui’. Ông Mỹ trắng hỏi tui muốn tên gì. Lúc đó tui chỉ nhớ đến đứa cháu họ xa, đi lính cho quân đội Mỹ. Có một lần về thăm Má con tui ở Virginia, nó nói lý do nó đi lính là vì nó muốn đền ơn chính phủ. Tui nhớ mang máng nó có nói quân đội Mỹ gọi là... ‘AMI’... gì đó thì phải.

Thiệt tình khi đó tui không biết chữ ‘AMI’ viết làm sao nữa, nên tui nói đại với cô thông dịch là ‘Tui muốn cảm ơn chính phủ Mỹ, cảm ơn ông Bill đã thương mà cho Má con tui đi, nên tui muốn có tên Mỹ là AMI, có nghĩa là quân đội’. Tui còn nhớ khi nghe tui nói vậy thì cô này cười, dễ thương lắm, và cô viết tên tôi lên tờ giấy đưa cho ông Mỹ. Thế là passport của tui có cái tên Amy Mai từ đó. Mãi sau này tui mới biết là cô đã quên chữ e rờ (R), vì quân đội viết là “army”, nhưng sao có người lại nói với tui là cô ta cố tình quên...?

Sau đó vài năm, thì phát giác ra là Má tui bị có nước trong phổi. Bác sĩ sau khi hỏi cận kẽ đã giải thích rằng, do Má ngâm nước lạnh hằng mấy chục năm liền khi đi mò ốc, nên giờ phổi Má yếu lắm. Mấy chị em sợ quá, đũa nào cũng đi làm quần quật mà không sao đủ tiền mua thuốc cho Má. May mà Trời thương, nên lại có người hàng xóm ngày xưa biết chuyện, bảo chị em tui qua Cali ở đi, thì khí hậu ấm sẽ tốt hơn cho sức khỏe của Má.

Nhưng tiền đâu mà mua vé máy bay? Cô Anh bảo, ‘Khi xưa lúc chồng cô mới chết, cô một mình với con nhỏ, sức khỏe yếu nên không sao ngâm nước nổi, nhờ Má cho cô bữa bịch ốc, khi mấy con tôm mà sống qua ngày’, nên cô muốn đền ơn Má bằng cách mua bốn vé máy bay cho chúng tôi qua Cali, cô cũng đã thuê sẵn một apartment nhỏ (cô Anh đã trả trước một tháng tiền nhà) cho Má con tui. Thế là cả nhà kéo nhau qua Cali.

Cả tháng trời không ai xin được việc làm. Khi chỉ còn vài ngày là hết tháng, tui lo lắng vì tiền đâu để trả cho tháng tới? Gọi phone cho cô Anh thì cô và gia đình đi đâu rồi nên không sao liên lạc được. Một buổi tối trước ngày Giáng Sinh, mấy Má con đứng đón xe bus về nhà. Trời lại lạnh, bụng ai cũng đói, nên không còn sức để mà đi, cứ đứng mà run.

Chúng tôi thấy nhiều người đi vào một nhà thờ nhỏ. Vì lạnh quá, nên chúng tôi cũng đi vô đại, định tìm một chỗ trú cho ấm chút rồi sẽ về. Đó là buổi tối đánh dấu một bước ngoặt lớn trong cuộc đời chúng tui. Trên kia, mục sư Bảo đang giảng về tình yêu của Chúa. Ông nói: ‘Chúa luôn luôn dang rộng vòng tay yêu thương cho mọi người’.

Có lẽ lúc ấy, vì quá buồn, mỏi mệt và tủi thân, nên bốn Má con đứng khóc rờn. Một người đàn bà bước lại hỏi thăm (sau này tui mới được biết là vợ Mục Sư Bảo). Má con tui thật lòng kể hết. Vợ chồng Mục Sư cùng một vài cô chú ở nhà thờ thấy tội nghiệp, nên chở giùm mấy Má con về nhà, rồi hôm sau người ta đem đồ đến cho, bàn ghế, quần áo, tiền bạc, thức ăn. Rồi đích thân vợ chồng Mục Sư giúp điền đơn dùm Má con tui để xin tiền bệnh, tiền trợ cấp. Cũng chính nhờ sự khuyến khích, nâng đỡ cả về vật chất lẫn tinh thần, mà Má con tui mới sống nổi qua ngày...”.

*** Con đến với Ngài...**

“Và từ đó chúng tui đi nhà thờ mỗi Chủ Nhật. Cảm ơn Chúa. Cầu nguyện cho Má mau hết bệnh. Cầu nguyện cho mấy chị em có công ăn việc làm. Các cô chú trong nhà thờ đối xử rất tốt với tui, không ai nhìn màu da tui mà khinh khi hết.

Tui vui lắm khi mọi người cứ kêu ‘Amy, đến phụ cô làm cái này đi!’, ‘Amy, ăn chút gì cho có sức rồi hãy làm chứ cháu...’. Và tui biết là ở nơi nào có Chúa, thì tui có tình thương...

Mang ơn vợ chồng Mục Sư Bảo và các cô chú trong nhà thờ, nên mấy chị em tui tình nguyện làm bất cứ việc gì nhà thờ cần. Tiền thì không có, nên chúng tui đóng góp bằng công sức và thời gian. Tui không bao giờ buồn vì công việc mình làm hết. Mà câu tiêu ở Mỹ sạch sẽ lắm kìa, không có dơ, không có thói như mấy đồng cứt gà mà hôi nhỏ tui phải nuốt đầu. Tui vui lắm, dù công việc có cực nhọc cách mấy, vì tui biết mình làm là đền đáp công ơn Chúa...

Và rồi một ngày, Chúa gọi Má tôi về với Ngài. Bà chết khi trong túi mấy chị em cộng lại hết vẫn chưa được một đồng. Lúc còn sống, Má cứ ước có tiền về Việt Nam thăm chị Hai, chị Ba và các cháu. Vậy mà mơ ước chưa thành, Má đã ra đi. Tui còn nhớ lúc biết mình sẽ không qua khỏi, Má nói với các chị em tui: ‘Ngày xưa Má cứ ước ao cả nhà mình qua đến được thiên đàng, nhưng nếu như Má có mất, thì mấy con ráng lo cho Má về Việt Nam mà chôn cất, dù gì nằm bên bờ sông ngày xưa với mấy con ốc, Má vẫn thấy ấm lòng hơn...’.

Cả nhà ai cũng đều biết ước nguyện cuối cùng của Má là được chôn nơi miền quê cha đất tổ, mà đào đâu ra tiền để chở xác Má về Việt Nam? Tui tui chỉ biết khóc, vì không mua nổi một quan tài cho Má. Vợ chồng Mục Sư Bảo biết rõ ước nguyện của Má, nên tối nào Mục Sư cũng lên đài kêu gọi mọi người giúp một tay. Đêm nào mấy chị em cũng ngồi trên đài với Mục Sư Bảo và tui tui cứ khóc, thương Má, mang ơn vợ chồng Mục Sư và tất cả những người hảo tâm.

Nhiều người mang tiền đến tận nhà giúp. Cuối cùng quyên góp được 16 ngàn đồng, một gia tài mà mấy chị em tui không bao giờ dám mơ tới. Phải, 16 ngàn đồng - con số này suốt đời tui không thể nào quên. Đó là công ơn của hàng trăm người, mà nhiều nhất là vợ chồng Mục Sư Bảo và bác sĩ Nguyễn Hùng. Anh Tuấn ở nhà quán biết hoàn cảnh nhà tui, nên anh bớt cho hai ngàn tiền chi phí chuyên chở xác Má về Việt Nam. Em trai tui được mua vé đi cùng về Việt Nam với Má. Rồi số tiền còn lại thì mục sư đưa cho em tui về mua đất và lo chôn cất Má. Thế là cuối cùng, Má cũng được về yên nghỉ vĩnh viễn bên vùng ven biển ngày nào, với những con ốc nhỏ ngày xưa. Tạ ơn Chúa. Tạ ơn những tấm lòng...”.

Chị Amy ngừng kể. Tôi im lặng, vì tôi biết có nói gì cũng sẽ là rất thừa thãi vào giây phút này. Bất chợt chị nói: “Tui không biết tên Ba, phải chi tui được gặp lại ông Bill năm nào phỏng vấn, có thể tui nhờ ông tìm ra Ba tui...”.

- “Chị mong gặp lại Ba chị à? Chị không giận Ba sao?”.

- “Ngày xưa tui ghét Ba lắm. Nhưng Chúa dạy rằng ‘Minh phải biết tha thứ và yêu thương’. Tui chỉ mong gặp Ba, để nhìn ông và kêu một tiếng ‘Ba’ một lần trong đời”.

Ngừng một chút, chị tiếp: “Và tui sẽ nói rằng ‘Ba đã làm Má khổ và con buồn’. Vây thôi...”.

*** Món quà con dâng Chúa...**

Gió ngoài trời lành lạnh, báo hiệu một mùa Giáng Sinh nữa lại sắp đến. Tôi hỏi: “Năm nay Giáng Sinh, chị sẽ làm gì?”. Chị Amy buồn buồn đáp: “Tui đến nhà thờ dọn nhà cầu, kiêng bàn ghế, lau chùi các phòng, dự Thánh lễ rồi về nhà... nhớ Má. Má mới mất năm ngoái thôi, nên tui nhớ bả lắm...”. Chị lại tiếp: “Năm nào tui cũng đâu có tiền mà mua gì dâng tặng nhà thờ, hay tặng vợ chồng mục sư - người mà gia đình tui mang ơn cả đời, nên tui chỉ biết cầu nguyện cho mọi người. Nhiều lúc tui buồn lắm, vì không năm nào có tiền mua món quà gì dâng Chúa...”.

“Những gì chị làm, chắc chắn là Ngài sẽ biết mà. Tôi tin chắc là thời gian, công sức và tấm lòng của chị, sẽ là một trong những món quà mà Ngài ưng ý nhất...”.

Chị Amy chỉ cười, không nói. Tự dưng chị hỏi: “Khi nào có báo, chị cho tui xin ba tờ được không?”.

- “Được chứ”. Tôi đáp ngay.

- “Tui sẽ mang biếu vợ chồng Mục Sư Bảo một tờ, bác sĩ Nguyễn Hùng một tờ, còn một tờ tui sẽ nhờ ai đó đọc cho tui nghe, tại tui không biết chữ, rồi thì tui sẽ giữ nó mãi suốt đời. Phải chi Má còn sống, nghe đọc tờ báo này, chắc Má tui vui lắm...”.

Chị Amy nhờ tôi gửi bài viết này kính tặng vợ chồng Mục sư Nguyễn Xuân Bảo, Bác Sĩ Nguyễn Hùng cùng tất cả những tấm lòng nơi Thánh đường Sài Gòn. Chị nói, đây là món quà - từ trái tim - chị dâng tặng mọi người nhân mùa lễ Giáng Sinh.

Trước khi chia tay, tôi hứa sẽ mang tặng chị Amy ba tờ báo, và sẽ đọc cho chị

nghe. Chị nói: “Cám ơn người đẹp”. Tôi ngượng ngùng: “Chị đừng gọi tôi là người đẹp, kỳ lắm”. Amy đáp: “Đẹp chứ, bởi vì chị trắng hơn tui...”

Tôi quay đi. Chạnh cả lòng. Nhìn xuống làn da mình, tôi tự hỏi, cuộc đời này có được bao người thật sự “trắng da” hơn chị?

---Hàng Thanh/Viễn Đông.